

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-259/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Piščak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zlatka Aladić, iz Vinkovaca, A. Stepinca 22, OIB: 14369751714 zastupan po punomoćniku Ivanu Ergotiću, odvjetniku iz Vinkovaca, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877, zastupan po punomoćniku Hrvoju Matić, odvjetniku iz Zagreba, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 3.rujna 2026. godine u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Kornelije Krizmanić, odvjetnice iz Vinkovaca, i zamjenika punomoćnika tuženika Hrvojke Čolaković, odvjetnice iz Vinkovaca, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 28.rujna 2026. godine, radi ništetnosti ugovora i isplate, dana 28.rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 4. Ugovora o kreditu broj 5140030250-27000054947/2006 od 03.07.2006. godine u dijelu u kojem se navodi da je kamatna stopa promjenjiva u skladu sa odlukom Banke o kreditiranju građana bez određene namjene, bez navođenja ikakvih objektivnih parametara za promjenu iste, jednostranom odlukom banke, a koji Ugovor je zaključen između tužitelja Zlatko Aladić iz Vinkovaca, ul. A. Stepinca br. 222., OIB:14369751714 kao korisnika kredita u visini novčanog iznosa od 17.120,00 CHF u protuvrijednosti u kn po srednjem tečaju banke kreditora na dan korištenja i tužene ADDIKO BANK d.d. Zagreb, ul. Slavonske avenije br. 6., OIB:14036333877 (pravni sljednik Hypo Alpe Adria Bank i Slavonska banka) kao davatelja kredita, te stoga isti članak ne proizvodi nikakav pravni učinak za ugovorne stranke.

II. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj 5140030250-27000054947/2006 od 03.07.2006 godine u dijelu kojima se određuje otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF, a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju Banke kreditora tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu broj 5140030250-27000054947/2006, koji je zaključen između tužitelja Zlatko Aladić i tuženika Addiko bank d.d.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, ul. Slavonske avenije br. 6., OIB:14036333877 (pravni sljednik Hypo Alpe Adria Bank i Slavonska banka) da tužitelju Zlatku Aladić na ime razlike između zbroja iznosa potraživanja tužitelja i iznosa pretplate koju je tuženik priznao aneksom ugovora o kreditu prilikom izračuna konverzije, a uz primjenu pravila o uračunavanju iz čl. 172 ZOO-a izvrši isplatu novčanog iznosa od 3.468,70 eura (slovima: tritisućečetiristošezdesetosam eura i

sedamdeset centi) zajedno sa zakonskim kamatama počev od pretplate do dana povrata, po kamatnoj stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007. godine, a na dalje u visini eskontne stope HNB-a važeće posljednjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, a počev od 1. listopada 2015. godine u visini prosječne kamatne stope na stanje kredita nefinancijskih trgovačkih društava za referentno razdoblje dulje od godine dana uvećane za tri postotna poena.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877 da naknadi tužitelju Zlatku Aladić, iz Vinkovaca, A. Stepinca 22, OIB: 14369751714, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 2.562,00 eura (slovima: dvijetisućpetstošezdesetidva eura) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28.rujna 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je kod ovog suda dana 11.06.2019.g. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 03. srpnja 2006.g., zaključio ugovor o kreditu broj broj: 5140030250-27000054947/2006, kojim je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 17.120,00 CHF protuvrijednosti u HRK, koji se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, obračunanim po srednjem tečaju banke na dan korištenja.

1.1. Čl. 3 ugovorena je kamatna stopa u visini od 4,65 godišnje, koja je promjenjiva, u skladu s odlukom o kamatnim stopama tužene banke. Tužitelju nisu pojašnjeni parametri ni razlozi zbog kojih bi eventualno došlo do opravdanog povećanja anuiteta, odnosno kamatne stope. Tužitelju je dostavljana samo jednostrana obavijest tuženika o povišenju kamatne stope i iznos novog, višeg anuiteta otplate. Tužitelj drži da je takav način postupanja i promjene kamatne stope ništetan, s obzirom da se ista mijenjala bez, tužitelju jasnih parametara, odnosno bez posebnog pregovaranja o istome. Isto tako, tuženik prilikom zaključenja Ugovora nije tužitelju pružio dovoljno obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF. Zbog naprijed navedenog tužitelj smatra da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i način primjene iste, iz Ugovora o kreditu, neodređena, odnosno neodrediva, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obvezno pravni odnos stranaka. Predmetnim Ugovorom ugovorena je otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF, prema otplatnom planu, u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke na dan korištenja. Tijekom trajanja otplate po predmetnom kreditu tečaj CHF je rastao u odnosu na kunu što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta. Zbog naprijed navedenog tužitelj smatra da je odredba o valutnoj klauzuli, iz Ugovora o kreditu, ništetna.

1.2. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Tužitelj se poziva i na, sada već brojniju, pravnu stečevinu Europske unije i to praksu suda Europske unije koja je i za sudove u Republici Hrvatskoj pravno

obvezujuća. Presuda suda EU u predmetu broj: C-186/16 (Andriciuc i drugi) od 20. rujna 2017., prema kojoj je pravomoćno presuđeno da ugovorena odredba o valutnoj klauzuli nije poštena ukoliko vjerovnik - kreditor potrošaču nije dao informacije koje su potrebne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule, zbog čega je kasnije nastala neravnoteža prava i obveza na štetu potrošača. Također, člankom 502.c Zakona o parničnom postupku („NN“, br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14) propisano je: „Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“ Tužitelj se u ovoj tužbi, stoga, poziva na pravna utvrđenja iz gore navedenih presuda, sve temeljem mogućnosti koju pružaju odredba čl. 502.c ZPP-a u pogledu proširenja subjektivnih granica pravomoćnosti presude, te relevantne odredbe Zakona o zaštiti potrošača o tom pitanju.

1.3. Kako tužitelj kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, iznos VPS-a je postavio okvirno sukladno preliminarnom obračunu, a tek nakon provođenja, sudskog, financijskog-knjigovodstvenog vještačenja, te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, tužitelj će specificirati tužbeni zahtjev, sve to sukladno odredbi čl.186.b st. 3. ZPP-a. Stoga tužitelj ustaje tužbom protiv tuženika sa zahtjevom da sud utvrdi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: : 5140030250-27000054947/2006 u dijelu u kojem se navodi da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, bez navođenja ikakvih objektivnih parametara za promjenu iste, te odredbe istog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se određuje otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za devize važećem na dan dospijeca, te da naloži tuženiku da mu isplati iznos čija će visina biti određena naknadno nakon provođenja financijsko knjigovodstvenog vještačenja, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, kao i troškovima postupka.

1.4. Nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u ovoj pravnoj stvari tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 15. travnja 2026.g., pa je tako potraživao da mu tuženik isplati novčani iznos od 3.468,70 eura zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose, i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenog zahtjevu, ne spori da je njegov pravni prednik sklopio s tužiteljem Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit broj 5140030250-27000054947/2006. Tužitelj je predmetni ugovor izmijenio, u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem aneksa uz ugovor o kreditu, i to dana 20. siječnja 2016.g. Tuženik je bio obavezan ponuditi tuženiku sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15).

2.1. U odnosu na ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja više ne postoji tuženik ističe kako tužitelj pogrešno smatra kako bi se na odredbu o

promjenjivoj kamatnoj ugovora o kreditu trebale primijeniti presude u donesene u kolektivnom sporu. Naime, odredba čl. 4. ugovora o kreditu nije istovjetna odredbi koja je utvrđena ništetnom u kolektivnom sporu. Jednako tako, tužitelj je sklapanjem Aneksa u cijelosti izmijenio odredbe članka 4. ugovora o kreditu, člancima 3. Aneksa ugovora o kreditu. Aneks se primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno, a što proizlazi i iz otplatnog plana koji je tužitelj primio uz aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tako je visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti.

2.2. Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno ništetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu ništetne.

2.3. Prvenstveno, tuženik je imao pravo promijeniti valutu obveze ugovora o kreditu te su način i metoda konverzije bili unaprijed propisani (članak 5. ugovora o kreditu). Tužitelj, za vrijeme trajanja ugovora o kreditu, nikada nije zatražio promjenu valute obveze. Stoga je potpuno neshvatljivo zašto tužitelj sada tvrdi kako je odredba o CHF valuti obveze nepoštена odredba. Dakle, predmetna odredba vrlo jasno ukazuje na to da je tuženik postupao u dobroj vjeri, objasnio sve rizike valutne klauzule tužitelju i dao mu mogućnost da tužitelj promijeni početno ugovorenu valutu u bilo koje doba trajanja Ugovora.

2.4. Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Budući da se presuda u kolektivnom sporu primjenjuje isključivo na ugovore o kreditu u kojima je valuta vezana uz glavnica u CHF, a koji su sklopljeni s tuženikom u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. ista nije primjenjiva u ovom postupku. Stoga, tužitelj potpuno pogrešno tvrdi kako je pravna osnova njegovog tužbenog zahtjeva odluka u kolektivnom sporu, a za koju bi sud kao trebao biti vezan prilikom donošenja odluke. Završno, tuženik ističe prigovor zastare.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u potvrdu (list 8 spisa), otplatni plan (list 9-14 spisa i 26-28 spisa), ugovor i aneks (list 15-25 spisa), obavijesti i izračun (list 29-32 spisa i list 40-42 spisa), kamatne stope (list 58-66 spisa), dokumentaciju (list 73-81 spisa), dokumentaciju (list 109-116 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 22. prosinca 2025. (list 130-148 spisa), pročitani iskazi svjedoka i tužitelja sa zapisnika od 21. travnja 2026., (list 338-341 spisa), i pročitani iskazi vještaka sa ročišta održanog dana 3. rujna 2026.g. (list 344-346 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika dana 03. srpnja 2006.g. godine sklopio Ugovor o kreditu broj: 5140030250-27000054947/2006, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 17.120,00 CHF u protuvrijednosti od HRK prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita, Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Želimira Mirić iz Vinkovaca dana 04.07.2006. godine, pod brojem OV-7239/2006. Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita od 14 godina, a kredit je ugovoren po kamatnoj stopi od 4,65% godišnje dekurzivno. Efektivna kamatna stopa EKS odnosno realna godišnja stopa RKGS iznosi 5,00%. Nesporno je da je kredit u cijelosti podmiren, te da se radi o stambenom kreditu za adaptaciju kuće. Nesporno je i da su stranke zaključile 20. siječnja 2016.g. Dodatak ugovoru o kreditu te da je izvršena konverzija u valutnu klauzulu EUR.

5.1. Uvidom u otplatni plan po predmetnom ugovoru o kreditu nesporno je utvrđeno da se tijekom otplate kredita u nekoliko navrata mijenjala visina ugovorene kamate, te da se istodobno mijenjala i visina tečaja CHF u odnosu na kunu, tako da se visina mjesečnog anuiteta povećavala.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka

kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosega ovako pravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, ima li posljedično ništetnosti navedenih ugovornih odredbi, tužitelj pravo na isplatu razlike između isplaćenih ugovornih kamata i iznosa kamata prema početno ugovorenoj kamatnoj stopi, kao i razlike u visini anuiteta do koje je došlo zbog promjena tečaja CHF u odnosu na HRK, uzimajući u obzir da je izvršena konverzija kredita u EURO, je li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika, pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja i djelatnika banke Irene Komarec. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je Ugovor o kreditu sklopio 2006. godine. Kredit je bio namjenski za adaptaciju kuće u kojoj stanuje, a predmetnu nekretninu koristio je za stanovanje, nije ju iznajmljivao niti koristio za poslovne svrhe. Kredit u CHF podigao je iz razloga što je to tada bilo najpovoljnije, odnosno u banci mu je tako ponuđeno, a tužena banka u to doba nije bila njegova banka. Naime, on je u to doba obilazio banke, i zapravo htio uzeti kredit u valuti euro, jer u to doba niti jedna banka nije nudila kunski kredit. Ugovor je sklopio sa gospođom koja je bila svjedok, Irenom Komarec, a na ovaj ugovor ga je

zapravo ona i nagovorila odnosno objasnila mu je da je za njega najbolje da uzme kredit u valuti CHF, iako on uopće nije niti znao da nude ovakve kredite. Bankarica mu je objasnila da je švicarski franak sigurna valuta, a Švicarska sigurna zemlja pa je on, imajući povjerenja u banku "nasjeo". Nitko mu nije objasnio rizike vezane za sam ugovor. Prilikom sklapanja ugovora nije razumio značaj valutne klauzule, kao niti promjenjive kamatne stope, niti mu je itko objašnjavao odredbe ugovora. Naime, on je ugovor pročitao letimično, onoliko koliko ga je mogao shvatiti, a ovaj kredit mu je ponuđen kao kredit s najpovoljnijim uvjetima i najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti na njih imao utjecaj. Nadalje navodi, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u vlastitom obrtu. Navodi da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bio član trg.društva. Nadalje navodi da su početne rate bile oko 480 kuna, a kasnije rate su rasle do 960 kuna, anuitete je plaćao redovno, osobno, a kredit je otplaćen. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Završno ističe da je ovaj kredit konvertiran u kredit sa valutnom klauzulom u euru, i to na način da su ga iz banke nazvali i ponudili mu sklapanje dodatka ugovoru o kreditu odnosno o konverziji, s tim da on u to vrijeme nije imao pojma o čemu se tu zapravo radi, odnosno mislio je da će mu se rate smanjiti. Međutim rate su mu se nakon konverzije smanjile za pretplatu priznatu u konverziji, a pretplatu su mu priznali u iznosu od 5.500,00 kuna. Iako nije u potpunosti razumio ugovor, nije imao dodatnih pitanja vezano za nejasnoće, imao je povjerenja u banku. Pročitao je aneks ugovora o kreditu, međutim nije ništa razumio, imao je prigovor na izračun konverzije, međutim nije mogao utjecati na banku. Ističe da smatra da nije oštećen prilikom konverzije, te da nikada ne bi uzeo ovakav kredit da je znao da će mu rate duplo narasti.

8.1. Svjedok Irena Komarec, koja je predložena od strane tuženika kao djelatnik koji je sa tužiteljem pregovarao prilikom zaključenja konkretnog Ugovora o kreditu, samo je učinila nespornim da je ona u to vrijeme bila zaposlenik tužene banke, kao osobni bankar. Ne sjeća se cjelokupnog postupka oko sklapanja ugovora o kreditu u valuti CHF s tužiteljem, a konkretnog tužitelja se sjeća, kao klijenta tužene banke. Sjeća se da je u to doba klijentima objašnjavala prilikom sklapanja ugovora o kreditu vezano za rokove, iznose, instrumente osiguranja, dodatne troškove, tada su klijentima predavali napisane opće uvjete banke. Sjeća se da je strankama objašnjavala termine valutne klauzule, promjenjive kamatne stope, strankama su znali reći da čim je ugovore sa valutnom klauzulom samim time nosi određeni rizik. Vezano za anekse ugovora o kreditima u valuti CHF, odnosno za konverzije ugovora, u istim postupcima odnosno u sklapanju ovih aneksa je sudjelovala. Ne sjeća se da je s konkretnim tužiteljem sklopila aneks ali kada pogleda aneks ugovora vidljivo je da je ona supotpisnik istog međutim sam aneks je sklapala kolegica Mijatović. Ona sama nije sastavljala ugovore, već ih je gotove dobivala od pravne službe, niti je mogla mijenjati odredbe istog, nije bila za to ovlaštena. U to vrijeme bilo je u ponudi ugovora u valuti euro i ugovora sa fiksnom kamatom, međutim ta fiksna kamata nije bila čista cijelo vrijeme trajanja kredita, tzv. fiksna promjenjiva kamata. Stranke uglavnom nisu tražile dodatna pojašnjenja vezano za valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, stranke je uglavnom zanimalo da dobiju ono što im je u tom trenutku bilo potrebno, međutim ne može reći odnosno ne sjeća se je li konkretni tužitelj tražio pojašnjenja. Ona nikad nikome nije ništa sugerirala vezano za vrstu kredita. Ona nije mogla predvidjeti kakvo će biti kretanje tečaja u budućnosti, smatra da to nije nitko mogao.

8.2. Iskaz saslušanog tužitelja kao parnične stranke u pogledu radnji i informacija koje je dobio od strane tuženika prije zaključenja Ugovora o kreditu, sud je cijenio kao istinitim i uvjerljivim, a sve to iz razloga jer tuženik tijekom postupka niti na koji način nije dokazao svoje tvrdnje iz odgovora na tužbu da je tužitelja prilikom pregovaranja upoznao sa spornim odredbama i da je tužitelj mogao utjecati na njihov sadržaj, s obzirom da se sam svjedok kojeg je tuženik predložio na iste okolnosti uopće nije mogao sjetiti konkretnog tužitelja i konkretnog Ugovora o kreditu.

8.3. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor prednik tužitelja zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 2. istog Ugovora određeno da isti kredit služi za adaptaciju kuće.

8.4. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8.5. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.6. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.7. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni

sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.8. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.9. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.10. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 81 ZZP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništete, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bila proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,65 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF, te je donio odluku kao u točki 1. i 2. izreke.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je, je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na

snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljeve preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudske utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobila u konverziji.

9.13. Sud ocjenjuje neosnovanim prigovor tuženika da se tužitelj ne može pozivati na pravna utvrđenja iz presude koja je donesena povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača obzirom da za Slavonsku banku d.d. Osijek nije utvrđeno da bi u ugovorima o kreditu koristila nepoštenu praksu ugovaranja ništetnih odredbi vezano za način promjene kamatne stope i za način ugovaranja valutne klauzule. Nesporno je da je kolektivna tužba za zaštitu interesa potrošača podnesena 2012., kada Slavonska banka d.d. Osijek nije postojala kao zaseban pravni subjekt, budući je ista tijekom 2008. pripojena Hypo Alpe-Adria Banci d.d. Zagreb koja je kao takva sudjelovala u postupku povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača, a potom ista od 2016. nastavlja poslovati pod nazivom Addiko Bank d.d. Zagreb.

9.14. Uzimajući u obzir pravne učinke pripajanja koji su regulirani odredbom čl. 522. st. 3. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj: 11/93, 34/99, 121/99, 55/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, 111/12, 68/13, 110/15, 40/19), odnosno da upisom pripajanja u sudski registar u kojem je upisano društvo preuzimatelj, imovina pripojenog društva i njegove obveze prelaze na društvo preuzimatelja, to onda proizlazi da je tadašnja Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb kao prednik ovdje tuženika preuzela sva prava i obveza tadašnje Slavonske banke d.d. Osijek, pa tako i obveze koje eventualno mogu nastati temeljem utvrđenja ništetnim pojedinim odredbi ugovora o kreditu koji je predmet ovoga spora.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope provedeno je vještačenje po vještaku Mati Ivanović iz Županje, koji u svom nalazu navodi da je uvidom u predmetni spis utvrdio da su tužena ADDIKO BANK d.d. (tada pod nazivom Slavonska banka dd Osijek) kao kreditor i tužitelj ugovorili kredit za adaptaciju kuće u iznosu od 17.120,00 CHF sa rokom otplate 14 godina i kamatnom stopom od 4,65 %, a početni iznos anuiteta 139,30 CHF primjenom srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan korištenja

kredita, odnosno dana 06.07.2006. godine u visini 4,624272 kuna za 1 CHF iznosi 644,16 kuna. Visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala se cijelo vrijeme otplate kredita.

10.1. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 20. siječnja 2015. godine Aneks uz Ugovor o kreditu broj 5140030250-27000054947/2006 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju, a dokaz da je konverzija izvršena u skladu sa istim je mišljenje revizora koje je svaka banka morala pribaviti, a kojim je potvrđeno da je kalkulator za simulaciju konverzije točan. Člankom 2. navedenog Aneksa utvrđen je ukupan iznos preplate na dan 30. rujna 2015. godine koji je tužitelju priznat u postupku konverzije i to 5.684,91 kuna, odnosno 754,52 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije koji će se iskoristiti za namirenje budućih anuiteta/rata po kreditu u EUR. Neotplaćena, odnosno nedospjela glavnica prema početnom otplatnom planu na dan 30. rujna 2015. godine iznosila bi 7.334,98 CHF što primjenom srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, odnosno dana 6. srpnja 2006. godine u visini 4,624272 kuna za 1 CHF iznosi 33.918,94 kuna, odnosno 4.501,82 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Neotplaćena, odnosno nedospjela glavnica nakon konverzije iznosi 5.144,20 EUR.

10.2. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna povećanja kamatne stope, odnosno promjene na više od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 4.510,87 kuna, odnosno 598,64 EUR. Navedeni iznos predstavlja tzv. glavicu za izračun zakonskih zateznih kamata. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna smanjenja kamatne stope, odnosno promjene na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi -44,40 kuna, odnosno -5,80 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadne promjene kamatne stope, odnosno promjene na više i na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 4.466,47 kuna, odnosno 592,84 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupan iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete (glavicu), odnosno na ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna povećanja kamatne stope, odnosno promjene na više od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 2.538,72 kuna, odnosno 336,92 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.3. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 15.048,39 kuna, odnosno 1.997,22 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Navedeni iznos predstavlja tzv. glavicu za izračun zakonskih zateznih kamata. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na smanjenje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna smanjenja tečaja CHF-a, odnosno promjene na niže i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. negativne razlike i iznosi -461,97 kuna, odnosno -61,32 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na promjenu tečaja CHF-

a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadne promjene tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i na niže i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 14.586,42 kuna, odnosno 1.935,90 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.4. Ukupan iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete (glavnicu), odnosno na ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 4.883,63 kuna, odnosno 648,06 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.5. Ukupna razlika koju je tužitelj pretplatio otplatom ugovora o kreditu u odnosu na iznose koje bi plaćao po početno određenoj kamatnoj stopi u ugovoru o kreditu, odnosno početnom otplatnom planu, a koji mjesečni anuiteti su se povećavali zbog promjene kamatne stope koja se mijenjala u skladu sa jednostranim odlukama banke iznosi 4.510,87 kuna, odnosno 598,64 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika koju je tužitelj pretplatio do dana konverzije u odnosu na iznose koje bi bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije primjenjivao tečaj CHF u odnosu na kunu koji je vrijedio na dan isplate kredita iznosi 15.048,39 kuna, odnosno 1.997,22 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Neotplaćena, odnosno nedospjela glavnica prema početnom otplatnom planu na dan 30. rujna 2015. godine iznosila bi 7.334,98 CHF što primjenom srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, odnosno dana 6. srpnja 2006. godine u visini 4,624272 kuna za 1 CHF iznosi 33.918,94 kuna, odnosno 4.501,82 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije, a neotplaćena, odnosno nedospjela glavnica nakon konverzije iznosi 5.144,20 EUR. Razlika između neotplaćene, odnosno nedospjele glavnice prema početnom otplatnom planu na dan 30. rujna 2015. godine i iznosa neotplaćene, odnosno nedospjele glavnice nakon konverzije na dan 30. rujna 2015. godine iznosi ukupno 642,38 EUR (5.144,20 – 4.501,82). Ukupan iznos zateznih kamata na preplaćene iznose iz zadatka 1. i 2., odnosno na preplaćene iznose koji su se povećavali zbog promjene kamatne stope, a koja se mijenjala u skladu sa jednostranim odlukama banke i na preplaćene iznose koji su se povećali zbog promjene tečaja CHF-a u odnosu na kunu iznosi 7.422,35 kuna, odnosno 984,98 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupan iznos pretplate koju je tuženik priznao Aneksom uz Ugovor o kreditu broj 5140030250-27000054947/2006, kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju iznosi 5.684,91 kuna, odnosno 754,52 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.6. Tužitelj je na ročištu održanom 21.04.2026.g. imao pitan ja za vještaka, pa je stoga isti pozvan na ročište održano dana 03.09.2026.g., te u svom iskazu ističe da je izračune iz nalaza i mišljenja izradio u skladu sa nalogom suda a sve prema pravilima struke, slijedom čega u cijelosti ostaje kod svog nalaza i mišljenja od 22.prosinca 2025. Na primjedbe tuženika se ne može očitovati budući iste smatra pravnim pitanjem.

11. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 15. travnja 2026.g. uskladio sa nalazom vještaka. Tuženik je imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, ali su iste uglavnom bile pravne naravi.

12. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mate Ivanović, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima. Iz nalaza vještaka utvrđeno je da je došlo do pretplate kamata u iznosu od 598,64 eura. Također je došlo do preplaćene razlike tečaja u iznosu od 1.997,22 eura, a postoji i razlika između iznosa potraživanja tužitelja pod točkom 3 i 4. nalaza i mišljenja, uvažavajući činjenicu i priznanja aneksa ugovora o kreditu tuženika te uzimajući u obzir zatvaranje dospjelih potraživanja u skladu s čl.172 ZOO-a tužiteljevo potraživanje iznosi daljnjih 872,84 eura. Zbrajanjem točke 1, 2 i iznosa na str. 18., nalaza i mišljenja, točnije $598,64 + 1.997,22 + 872,84 = 3.468,70$ eura s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01.10.2015 pa sve do isplate, a koji iznos tužitelj i potražuje po konačno uređenom tužbenom zahtjevu iz podneska od 15. travnja 2026.g.

13. S obzirom na navedeno, sud je obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama a koje teku počev od plaćanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa i to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude.

13.1. Tuženik se na ročištu održanom 03. rujna 2026.g., protivio preinaci tužbenog zahtjeva, kako je to učinjeno podneskom tužitelja od 15. travnja 2026.g. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iz zapisnika sa druge sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 27. svibnja 2024. proizlazi, da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti, a zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

14. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Prigovor zastare sud je ocijenio neosnovanim. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu

kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

15.1. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnijeta 11. lipnja 2019. g. to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije obuhvaćeno zastarom, a u odnosu na dio zahtjeva za isplatu s osnova promjenjive kamate stope zastara počinje teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., tj. donošenjem presude Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.

16. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

17. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 2.562,00 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na četiri ročišta kod suda svako po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), zastupanje na ročištu održanom kod suda dana 29.10.2020.g. po 25 bodova (Tbr. 9. toč. 5 OT), sastav tri obrazložena podneska u iznosu od 100 bodova svaki (Tbr. 8. toč. 1 OT), koje radnje ukupno nose 825 bodova, što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 1.650,00 eura što uz 25% PDV-a u iznosu od 412,50 eura, te uz odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 500,00 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 2.562,00 eura.

17.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 28.rujna 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Punomoćnik tužitelja Ivan Ergotić, odvjetnik iz Vinkovaca
2. Punomoćnik tuženika Hrvoje Matić, odv. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088d-cb81f**

Kontrolni broj: **00f84-cb0c7-5014d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.